

Братската любов е, прочѣе, най силното приятелство; и ако ние опазваме прѣзъ всички си животъ една вѣрна обичъ къмъ ония съ които, въ дѣтинството, сме сподѣляли и гритѣ си, - удоволствията си и учението си, какво приятелство трѣбва ние да имаме къмъ ония които, прѣди рождението, сж обитавали сжщата утроба и които сж се хранили отъ сжщата кръвь?

Отъ пълното равенство се ражда довѣрието. Довѣрието не може напълно да сжществува мѣжду лица или отъ различна възраст или раздѣлени отъ едно естествено неравенство; на примѣръ, мѣжду дщерята и майката. Даже и уважението съединено съ любовта попрѣчва на пълното довѣрие. Въ това отношение приятелството въобщъ и братското приятелство особено благоприятствуватъ повече за раскриванieto на сърдцето.

А нѣма нищо по добро за душата отъ колкото довѣрието и откровенността. Има скръбни и скрити натура, пълни съ добри чувства и добри мисли, но които отъ срамъ, отъ страхъ, отъ уважение, испытватъ мъжа да ги раскрижтъ; това е неприятно и за умътъ и за характертъ. Навиктъ на мълчанието и зикритостта произвеждатъ съ време гнѣвливость и ненавистъ къмъ челоуѣцитѣ; добритѣ зародиши нерастворени се развалятъ най сетѣ и полѣка лѣка расиватъ доброто естество. Често родителитѣ въздишатъ като гледатъ такива натура, и не знаѣтъ какъ да постживатъ съ тѣхъ. Най добрий цѣръ на такова зло, е довѣрието къмъ единъ приятель или къмъ единъ братъ. Въ свободата на игритѣ, въ дѣтинството или младежското